

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ

ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΗ 16 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1970

ΤΕΥΧΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ
219

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

- N. Δ. 703. Περὶ τροποποιήσεως διατάξεων ἀφορῶσιν εἰς τὰ ἔσοδα τῶν Ὁργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως. 1
- N. Δ. 704. Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου Νομοθεσίας. 2

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΑ ΔΙΑΤΑΓΜΑΤΑ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 703

Περὶ τροποποιήσεως διατάξεων ἀφορῶσιν εἰς τὰ ἔσοδα τῶν Ὁργανισμῶν Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσταμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

Δικαίωμα βοσκῆς.

1. Ἡ παράγραφος 5 τοῦ ἁρθροῦ 5 τοῦ ἀπὸ 24.9)20.10.1958 Β. Δ. «περὶ κωδικοποιήσεως εἰς ἐνιαῖον κείμενον νόμου τῶν ἰσχυρῶν διατάξεων περὶ τῶν προσόδων τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων» ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«Οἱ καταστάντες δημόται συνεισφέρουσιν εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ δήμου εἰς τὴν κοινότητα μετὰ τριετίας, ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς των, πραγματικὴν καὶ συνεχῆ εἰς τὸν δῆμον ἢ κοινότητα ἐγκαταστήσιν.

Κατὰ τὴν τριετίαν ταύτην ἔχουν τὸ δικαίωμα χρήσεως τῶν βοσκησίων τῶν ἐπὶ τῇ καταβολῇ τοῦ διὰ τοὺς δημότας καθοριζομένου ἐκάστοτε δικαιώματος βοσκῆς προστηζομένου κατὰ εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν (20 ο ο ο).

2. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἁρθροῦ 6 τοῦ αὐτοῦ Β. Δ. ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Τὸ Συμβούλιον δι' ἀποφάσεώς του λαμβανομένης δύο τοῦλάχιστον μῆνας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ οικονομικοῦ ἔτους.

Α'. Ὅριζει:

α) Λεπτομερῶς κατὰ θέσεις καὶ ἑκτασιν τοὺς βοσκησίμους τόπους τὸν τρόπον τῆς χρήσεως αὐτῶν καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ζώων μεγάλων ἢ μικρῶν, ὧν ἐπιτρέπεται ἡ βοσκή.

Ἐν ἀνεπαρκείᾳ τῶν βοσκησίων τόπων τὸ συμβούλιον ὀρίζει κατὰ δημότην τὸν ἀνώτατον ἀριθμὸν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ζώων αὐτοῦ, τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἡ βοσκὴ ἐν αὐτοῖς.

β) Τὸ τυχὸν ὑπάρχον περίσσευμα βοσκησίων τόπων κατ' ἑκτασιν, ὅρια καὶ τὸ εἶδος τῶν δεκτῶν πρὸς βοσκὴν εἰς αὐτὸς ζώων.

γ) Τὸ ἐτήσιον δικαίωμα βοσκῆς τῶν ζώων ὅπου ὑποχρεοῦται νὰ καταβάλῃ πᾶς ὅστις νομίμως βόσκει τὰ ζῶα του εἰς τὰς βοσκὰς.

Β'. Βεβαίει διὰ λεπτομεροῦς καταλόγου καταχωριζομένου εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ, τὸν ὀλικὸν ἀριθμὸν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων ζώων τὰ ὁποῖα δικαιούται ἕκαστος νὰ εἰσάγῃ εἰς τὰς βοσκὰς».

Ἄρθρον 2.

Ἐμπορία ποσίων ἱματικῶν ἢ μὴ ὑδάτων.

Τὸ ἄρθρον 12 τοῦ ἀπὸ 24.9)20.10.1958 Β. Δ. (ἄρθρον 12) τοῦ Ν. Δ. 3033)54) ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«1. Ἡ ἔμπορία ποσίων ἱματικῶν ἢ μὴ ὑδάτων ἀνηκόντων εἰς δῆμους καὶ κοινότητας καὶ διατιθεμένων εἴτε αὐτοσσίως, εἴτε κατόπιν μετατροπῆς, δι' ἀναμίξεως μετὰ χημικῶν οὐσιῶν, ἢ οἷωνδήποτε χυμῶν, ὑπὸ οἵανδήποτε ὀνομασίαν, κατὰστασιν καὶ συσκευασίαν, ἐπιτρέπεται μόνον κατόπιν ἀδείας, χορηγουμένης δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου προσδιορίζοντος καὶ τὴν χρονικὴν διάρκειαν ἐπὶ τῇ αἰτήσει τοῦ ἐνδιαφερομένου.

2. Τὸ συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν ἀποδοχὴν ἢ μὴ τῆς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον αἰτήσεως μετὰ προηγουμένην γνώμην τοῦ προϊσταμένου τοῦ Κέντρου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς τοῦ Νομοῦ.

3. Οἱ τυγχάνων ἀδείας ὑποχρεοῦται νὰ τηρῇ πλήρως τοὺς κατὰ τὰς κειμένους διατάξεις ὁρους τοὺς ἐξασφαλίζοντας τὴν γνησιότητα καὶ ὑγιεινὴν κατὰστασιν τῶν ὑδάτων καὶ, νὰ καταβάλῃ ὑπὲρ τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος, δικαίωμα ὅπου ὀρίζεται εἰς δέκα τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τῆς ἀξίας χονδρικῆς πωλήσεως τῶν ὑδάτων εἰς τὸν τόπον παραγωγῆς.

4. Ἡ παράβασις τῶν ὑπὸ τῶν οἰκείων διατάξεων καθοριζομένων ὅρων, βεβαιουμένη ὑπὸ ἐντεταλμένων ὀργάνων τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος, παρέχει τὸ δικαίωμα ἀνακλήσεως τῆς ἀδείας δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, εἰδικῶς, ἡτιολογημένης, καὶ ἐγκρινομένης ὑπὸ τοῦ Νομάρχου.

5. Ὅστις ἄνευ ἀδείας προβαίνει εἰς ἔμπορὴν τῶν ἐν λόγῳ ὑδάτων τιμωρεῖται μὲ τὰς ποινὰς τοῦ ἁρθροῦ 102 τοῦ Ν. 1165)17—21 Μαρτίου 1918 «περὶ Τελωνειακοῦ Κώδικος».

6. Ἐπὶ ὑδάτων προσριζομένων πρὸς κατανάλωσιν ἐκτὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἑπικρατείας δὲν εἰσπράττεται δικαίωμα. Ἡ ἐξαγωγή βεβαιούται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Τελωνειακῆς Ἀρχῆς.

7. Εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἐκτιμωμένους ὑπὸ τοῦ νομάρχου, δύναται τὸ συμβούλιον, νὰ χορηγῇ εἰς ἰδιώτας, ἐπὶ τῇ αἰτήσει των καὶ ἐπὶ καταβολῇ τοῦ ἀνωτέρω δικαιώματος ἔμπο-

ρίας, ἄδειαν μεταφορᾶς ὕδατος ποτίμου, ἀποκλειστικῶς ὅμως διατιθεμένου διὰ τὴν ὕδρευσιν ὑπὸ τὸν ὅρον, ὅτι ἡ διάθεσις τούτου εἰς τοὺς κατοίκους, θὰ γίνεται ἐπὶ καταβολῇ τιμῆματος, ὀριζομένου ὑπὸ τῆς οἰκείας ἀγορανομικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ἀπ' εὐθείας ἐκ τοῦ βυτίου, ἐφ' ὅσον τηροῦνται οἱ ἀπαραίτητοι ὅροι ὑγεινῆς, κατὰ θεαίωσιν τοῦ ἀρμοδίου Κέντρου Κοινωνικῆς Πολιτικῆς, ἀνανεομένην ἀνὰ τριάκοντα ἡμέρας μερίμνη τοῦ ἀδειούχου».

Ἄρθρον 3.

Διαρρύθμισις τέλους χρήσεως πεζοδρομίων ὁδῶν, πλατειῶν καὶ κοινοχρήστων χώρων.

Τὸ ἄρθρον 13 τοῦ Β. Δ. τῆς 24—9) 20.10.1958 ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθῶς:

«1. Ἐπιβάλλεται ὑπὲρ δήμου ἢ κοινότητος, πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 3.000 κατοίκων, τέλος εἰς βάρος τῶν χρησιμοποιούντων διαρκῶς ἢ προσωρῶς πεζοδρόμια, ὁδοὺς, πλατείας, ἐν γένει κοινοχρήστους χώρους καὶ τὸ ὑπέδαφος αὐτῶν. Ὡς κοινοχρήστοι χώροι, κατὰ τὴν ἐννοίαν τοῦ παρόντος, νοεῖται καὶ τὸ ὁπίσθιον χώρων μεταξὺ τῆς θέσεως τῶν προσόψεων τῶν ἰσογείων τῶν οἰκοδομῶν καὶ τῶν ἐγκειμένων οἰκοδομικῶν γραμμῶν (στοαὶ καὶ ἀποστήσεις γωνιῶν οἰκοδομικῶν τετραγώνων) αποτελούντων τῶν χώρων τούτων προεκτάσεις πεζοδρομίων, καὶ ἀφειδέντων εἰς κοινὴν χρῆσιν.

2. α) Οἱ χώροι ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις, τῆς χρήσεως, καθορίζονται ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος διὰ πράξεως αὐτοῦ ἐκδομένης μετὰ σύμφωνον γνώμην ἐπιτροπῆς συγχροτουμένης, κατ' ἔτος δι' ἀποφάσεως τοῦ Νομάρχου κατ' αἰτήσιν τοῦ ἐνδιαφερομένου δήμου ἢ κοινότητος, ἀπκριτιζομένης ἐξ ἐνὸς ἀνωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Νομαρχίας, ἐνὸς ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ Διοικητοῦ τῆς περιφερείας, ἐνὸς τεχνικοῦ ὑπαλλήλου ἀρμοδιότητος Ἰπουργείου Δημοσίων Ἔργων ἢ ΤΥΔΚ καὶ ἐνὸς δημοτικοῦ ἢ κοινοτικοῦ ὑπαλλήλου, ἄνευ ψήφου, ὑποδεικνυομένου ὑπὸ τοῦ δημάρχου ἢ προέδρου τῆς κοινότητος ὅστις εἰσηγείται λεπτομερῶς καὶ ἐγγράφως εἰς τὴν ἐπιτροπὴν κατ' ἐπιτόπιον συνεδρίαν αὐτῆς. Κατὰ πρότασιν τοῦ δημάρχου δύναται νὰ ὀρίζονται ἐπιτροπὴ κατὰ περιοχάς.

β) Ἡ πρᾶξις αὕτη τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος ἐγκρίνεται δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου. Εἰς δήμους πληθυσμοῦ ἄνω τῶν 20.000 κατοίκων ἡ ἀπόφασις τοῦ συμβουλίου δημοσιεύεται ἄπαξ εἰς μίαν ἢ δύο ἐφημερίδας τῆς πόλεως ἢ τοῦ Νομοῦ.

3. α) Τὸ τέλος χρήσεως τῶν κατὰ τὰς προηγουμένας παραγράφους πεζοδρομίων, ὁδῶν, πλατειῶν καὶ ἐν γένει κοινοχρήστων χώρων ὀρίζεται κατὰ τὴν διαδικασίαν τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐτησίως, κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον εἰς ποσοστὸν 10 ο) ο ἐπὶ τοῦ κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον μέσου ὁδου τοῦ ἐκάστοτε ἐτησίου μισθώματος τοῦ καταστήματος τοῦ ἐπιχειρηματίου καὶ τῶν μισθωμάτων τῶν καταστημάτων τῶν κειμένων ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἀκτίνῃ 10 μέτρων με κέντρον τὸ μέσον τῆς ἑξέως τῆς προσόψεως τούτου.

β) Ὡς μισθώμα καταστήματος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ παρόντος ἄρθρου λαμβάνεται τὸ συμβατικὸν ἐκτὸς ἂν ἡ Οἰκονομικὴ Ἐφορὰ καθώρισε μεγαλύτερον τεκμηριωτὸν ὅποτε λαμβάνεται τούτο καὶ ἐπὶ ἰδιοχρήσεως τὸ ὑπὸ τῆς Οἰκονομικῆς Ἐφορᾶς καθορισθέν.

γ) Ἐπὶ χρησιμοποίησεως τῶν ἀνωτέρω χώρων ὡς προδηκῆς τοῦ καταστήματος, τὸ τέλος ὀρίζεται ἐτησίως κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον εἰς 100 ο) ο τοῦ κατὰ τὰ προηγούμενα ἐδάφια καθοριζομένου κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον ἐτησίου μισθώματος.

δ) Ἐπὶ καταλήψεως πεζοδρομίου ἢ ὁδοῦ ὑπὸ ἀνοικοδομοῦντος τὸ τέλος ὀρίζεται κατὰ ζώνας δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου ἀπὸ δρχμῶν 0.20 ἕως 2 κατὰ τετραγωνικὸν μέτρον ἡμερησίως.

ε) Ἐπὶ πάσης ἄλλης περιπτώσεως τὸ τέλος προσδιορίζεται δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου συμβουλίου, ὑποκειμένης εἰς τὴν ἐγκρίσιν τοῦ νομάρχου, δυναμένου καὶ νὰ μεταρρυθμίσῃ τούτην, μετ' ἐκτίμησιν τοῦ καταλαμβανομένου χώρου καὶ τῆς ἐκ τούτου ὠφελείας τοῦ καταλαμβανόντος τὸν χώρον.

4. Εἰς περίπτωσιν αὐθαίρετου χρήσεως κοινοχρήστων χώρων, περὶ ὧν αἱ διατάξεις τῶν προηγουμένων παραγράφων 2 καὶ 3, ἐπιβάλλεται πλὴν τῶν ἀναλογούντων τελῶν καὶ χρηματικὸν πρόστιμον ἴσον πρὸς τὰ ἀναλογούντα τέλη διὰ τὸ διάστημα τῆς αὐθαίρετου χρήσεως.

5. Δὲν ὑπόκεινται εἰς τέλος οἱ χρησιμοποιούντες τοὺς κοινοχρήστους χώρους τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων ἢ τὸ ὑπέδαφος αὐτῶν δύναται εἰδικῆς διατάξεως νόμου ἢ συμβάσεως μετὰ τοῦ Δημοσίου κυρωθείσης νομοθετικῶς, εἰς ἐκτέλεσιν τῶν ὁποίων γίνεται χρῆσις τῶν ὡς ἄνω δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν χώρων, ἐφ' ὅσον ὑπὸ τῶν διατάξεων τούτων προβλέπεται ρητῶς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ τέλους τούτου.

6. Τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου ἐπιβαλλόμενα τέλη ἐβασιάζονται ἐφ' ἅπαξ ἐτησίως κατὰ ἡμερολογιακὸν ἔτος καὶ καταβάλλονται εἰς ἰσὰς μηνιαίας δόσεις.

7. Ὁ προτιθέμενος νὰ χρησιμοποιήσῃ τοὺς ὡς ἄνω χώρους ἢ τὸ ὑπέδαφος αὐτῶν ὀρεῖται νὰ ὑποβάλῃ, πρὸ τῆς χρήσεως, σχετικὴν αἴτησιν, ἐπέχουσαν θέσιν δηλώσεως, εἰς τὴν ἀρμολίαν ἀστυνομικὴν ἀρχήν. Εἰς τὴν αἴτησιν ἀναγράφονται: α) Ἡ ἐπωνυμία, τὸ εἶδος καὶ ἡ τοποθεσία τῆς ἀσκουμένης ἐπιχειρήσεως, β) τὸ ἐμβαδὸν τοῦ καταστήματος καὶ τὸ καταβαλλόμενον ἢ τεκμηριωτὸν μισθώμα κατὰ τὰ ἐν παραγράφῳ 3 ὀριζόμενα καὶ γ) ἡ ἔκτασις τοῦ αἰτουμένου χώρου καὶ ἡ χρονικὴ διάρκεια δι' ἣν αἰτεῖται ἡ παραχώρησις τῆς χρήσεως αὐτοῦ. Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχὴ διαβιβάζει τὴν αἴτησιν εἰς δημοτικὴν ἢ κοινοτικὴν ἀρχήν, μετὰ γνώμης οὐσης ὑποχρεωτικῆς περὶ χορηγήσεως ἢ μὴ τῆς αἰτουμένης ἀδείας.

8. Ἡ χρῆσις τῶν πλατειῶν διατίθεται εἰς τοὺς ἐκμεταλλευομένους τὰ περὶ αὐτὰς καφενεῖα, ζαχαροπλαστεῖα, ἐστιατόρια, παρεμφερεῖς ἐπιχειρήσεις καὶ καταστήματα κατὰ τὰ δι' ἀποφάσεως τῆς δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς εἰδικώτερον ὀριζόμενα.

Ἐπιτρέπεται ἡ παραχώρησις συνεχομένου χώρου, ἐφ' ὅσον δὲν θίγονται δικαιώματα ἐτέρου δικαιουμένου, ἐὰν ὅμως οἱ δικαιούμενοι αὐτοῦ εἶναι πλείονες τοῦ ἐνὸς, ὁ συνεχόμενος οὗτος χώρος παραχωρεῖται ἀναλόγως τῶν προσόψεων τῶν καταστημάτων αὐτῶν ἢ ἀναλόγως ἄλλων κριτηρίων (τοπικῶν, τουριστικῶν, κυκλοφοριακῶν, πρασίνου κ.λ.π.).

Ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ὁ παραχωρούμενος χώρος ἐπιτρέπεται νὰ ἐπεκτείνεται καὶ εἰς πεζοδρόμιον παρακειμένου καταστήματος ἢ κατοικίας, εἰ μὴ μόνον τῇ ἐγγράφῳ συγκαταδέσει τοῦ χρησιμοποιούντος ἢ κατέχοντος ταῦτα.

Προκειμένου περὶ πλατειῶν, ἐνθα προβάλλονται δημοτικὰ ἢ κοινοτικὰ καταστήματα χρησιμοποιούμενα ὡς καφενεῖα, ἐστιατόρια, ζαχαροπλαστεῖα ἢ παρεμφερεῖς ἐπιχειρήσεις, ὁ συνεχόμενος χώρος τοῦ προβαλλομένου εἰς αὐτὰ τοιούτου παραχωρεῖται εἰς ταῦτα, ἔστω καὶ ἂν ὁ χώρος οὗτος (συνεχόμενος) ἀποτελῇ προβολὴν ἐτέρου μὴ δημοτικοῦ καταστήματος, ἐκτὸς ἂν ἄλλως διέλαθεν ἡ σχετικὴ μεταξὺ τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος καὶ τοῦ ἐκμεταλλευτοῦ μισθωτοῦ σύμβασις.

9. Ὁ δήμαρχος ἢ ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος ἐκδίδει τὴν ἄδειαν ὀρίζων ἐν αὐτῇ τὴν τοποθεσίαν, τὴν ἔκτασιν τοῦ παραχωρουμένου χώρου, τὸ εἶδος καὶ τὴν διάρκειαν τῆς χρήσεως καὶ τὸ καταβλητέον τέλος. Ἡ ἄδεια παραδίδεται εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον ἐπὶ τῇ καταβολῇ τῆς πρώτης δόσεως τοῦ καθορισθέντος τέλους.

10. Ὁ ἄνευ ἀδείας ποιούμενος χρῆσιν τῶν περὶ ὧν τὸ παρὸν ἄρθρον κοινοχρήστων κ.λ.π., χώρων, τιμωρεῖται μετὰ τὰς ποινὰς τοῦ ἄρθρου 458 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Μετὰ τὰς αὐτὰς ποινὰς τιμωρεῖται καὶ ὁ καθ' ὑπέρβασιν τῆς χορηγηθείσης αὐτῷ ἀδείας ποιούμενος χρῆσιν τῶν αὐτῶν χώ-

ρων, ὡς καὶ ὁ χορηγῶν ἄδειαν χρήσεως τῶν χώρων τούτων κατὰ παράβασιν τῶν διὰ τοῦ παρόντος Ν. Δ. τιθεμένων περι- ορισμῶν.

Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχή, εἴτε αὐτεπαγγέλτως ἐπιλαμβάνομένη, εἴτε τῇ αἰτήσῃ τοῦ δημάρχου ἢ προέδρου τῆς κοινότητος, δύ- νηται νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἄνευ ἀδείας χρήσιν τῶν περὶ ὧν πρόκειται χώρων, ὡς καὶ νὰ ἀπομακρύνῃ ἐξ αὐτῶν ἀντικείμε- να αὐθαιρέτως τοποθετιθέντα.

11. Ἐὰν ὁ τυχὼν ἀδείας χρήσεως πεζοδρομίων, ὁδῶν, πλα- τειῶν καὶ ἐν γένει κοινοχρήστων χώρων καὶ τοῦ ὑπεδάφους αὐτῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου, στερηθῇ τῆς χρήσεως ταύτης ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει ἕνεκα μέτρων ληφθέντων παρὰ δημοσίων ἢ δημοτικῶν ἀρχῶν, ὁ δῆμος ἢ ἡ κοινότης ὑποχρεοῦνται εἰς ἐπιστροφήν τοῦ ἀναλογούντος τέλους ὁριζο- μένου δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου.

12. Ὑπὸ τὰς προϋποθέσεις τῆς παραγράφου 7 τοῦ παρόν- τος ἄρθρου ἄδεια τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος ἀπαιτεῖται καὶ διὰ τὴν χρήσιν πεζοδρομίων, ὁδῶν, πλατειῶν καὶ κοινοχρήστων ἐν γένει χώρων παρὰ στασίμων ὑπαίθριων πωλητῶν.

Ἐν τῇ ἁδείᾳ, ἣτις ὑποχρεωτικῶς κοινοποιεῖται ὑπὸ τοῦ οἰκείου δήμου ἢ κοινότητος καὶ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχήν, ὁρίζεται ἡ θῆσις, τὸ εἶδος χρήσεως, ὁ χρόνος διαρκείας μὴ δυνάμενος νὰ ἐξικινήται πέραν τοῦ τέλους τοῦ ἔτους καθ' ὃ ἐκβιβάζεται ἡ ἄδεια, τὸ καταβλητέον τέλος, ὡς καὶ πᾶσα ὑπό- δεξις ἐξυπηρετοῦσα αἰσθητικῶς καὶ τουριστικῶς τὴν πόλιν.

Ἡ ἀστυνομικὴ ἀρχή ἐποπτεύει καὶ ἐλέγχει τὴν ἄνευ ἀδείας ἢ καθ' ὑπερβάσιν τῆς χορηγηθείσης τοιαύτης ἐγκατάστασιν τῶν πάσης φύσεως μικροπωλητῶν.

13. Οὐδεμία ἄλλη ἀρχή ἢ νομικὸν πρόσωπον ἢ ἴδρυμα, ἔχει ἀρμοδιότητα νὰ ἐκδίδῃ ἄδειας χρήσεως πεζοδρομίων, ὁδῶν, πλατειῶν, ἄλλων ἀνηκόντων εἰς δήμους ἢ κοινότητας ἢ παρα- χωρηθέντων αὐτοῖς πρὸς ἐκμετάλλευσιν, στοῶν καὶ κοινοχρή- στων ἐν γένει χώρων, πλὴν τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος.

14. Ἐπὶ κοινοχρήστων χώρων μὴ εὐρισκομένων πρὸ κατα- στημάτων ἢ εἰς τὴν προβολὴν αὐτῶν, ἀπαιτεῖται πάντοτε, διὰ τὴν διάθεσιν τῆς χρήσεως αὐτῶν πρὸς ἐκμετάλλευσιν, ἡ διε- νέργεια δημοπρασίας, τηρουμένων, τῶν ἐκάστοτε διατάξεων περὶ τῶν ὅρων διενεργείας δημοπρασίας δι' ἐκμίσθωσιν δη- μοτικῶν ἢ κοινοτικῶν ἀκινήτων.

15. Τὸ ὡς ἄνω τέλος ἐπιτρέπεται νὰ ἐπιβληθῇ καὶ παρὰ δήμων ἢ κοινοτήτων κάτω τῶν 3.000 κατοίκων δι' ἀποφάσεως τοῦ συμβουλίου, ὑποκειμένης εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ νομάρχου.

16. Τοῦ τέλους τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπαλλάσσονται οἱ ἀνάπηροι καὶ τὰ θύματα πολέμου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐχορηγήθη ἄδεια ἰδρύσεως περιπτέρου, κατ' ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου 4042) 1929 καὶ τοῦ Α.Ν. 1324) 1949.

17. Δι' ἀποφάσεως τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργοῦ, ρυ- θμίζονται αἱ λεπτομέρειαι ἐφαρμογῆς τῶν διατάξεων τοῦ παρόντος ἄρθρου.

Ἄρθρον 4.

Τέλος διαφημίσεων.

1. Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10. 1958 Β. Δ) τος, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. Τὸ κατὰ τὴν παρ. 1 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ αὐτοῦ Β. Δ) τος τέλος ὁρίζεται α) εἰς ποσοστὸν 60) ο τῆς δαπάνης διαφημί- σεως, προκειμένου περὶ φωτεινῶν διαφημίσεων, ὡς καὶ τῶν διαφημίσεων ἐπὶ στεγῶν οἰκειῶν καὶ ἐπὶ καταστημάτων ξένης ιδιοκτησίας καὶ β) εἰς ποσοστὸν 30) ο τῆς δαπάνης διαφημί- σεως εἰς τὰς λοιπὰς περιπτώσεις, εἰς ἃς περιλαμβάνονται καὶ αἱ διὰ κινηματογραφικῶν προβολῶν ἐνεργούμεναι διαφημί- σεις.

2. Μετὰ τὴν παράγραφον 2 τοῦ ἄρθρου 15 τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10.1958 Β. Δ) τος προστίθενται παράγραφοι 3 καὶ 4 ἔχου- σαι ὡς:

3. Ὡς δαπάνη διαφημίσεως λογίζεται τὸ ὑπὸ τοῦ διαφημι- ζομένου καταβαλλόμενον ποσὸν διὰ τὴν διενέργειαν τῆς διαφη- μίσεως ὑπὸ μορφὴν, εἴτε ἀποζημιώσεως τῆς διαφημιστικῆς ἐπιχειρήσεως (εἴτε δικαιώματος διαφημίσεως) εἴτε μισθώμα- τος, εἴτε δαπάνης οἰασθήσασθαι ἄλλης φύσεως γενομένης ἕνε- κεν τῆς διαφημίσεως.

4. Ἐξαιροῦνται τοῦ τέλους διαφημίσεων αἱ διὰ τῶν ἐφημε- ρίδων, τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς τηλεοράσεως ἐνεργούμεναι δια- φημίσεις».

Ἄρθρον 5.

Τὸ ἄρθρον 16 τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10.1958 Β. Δ) τος ἀντι- καθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«1. Δικαιούχος τοῦ τέλους διαφημίσεως εἶναι ὁ δῆμος ἢ ἡ κοινότης εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ ὁποίου γίνεται ἡ διαφήμισις.

Προκειμένου περὶ διαφημίσεων ἐνεργουμένων ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν ὁχημάτων τῶν σιδηροδρόμων, ἠλεκτροκινήτων μετὰ κε- ραίας ὁχημάτων, ὡς καὶ αὐτοκινήτων, δικαιούχος τοῦ τέλους εἶναι ὁ δῆμος ἢ ἡ κοινότης ἐνθα ἡ ἔδρα τῆς ἐπιχειρήσεως τοῦ ὁχήματος.

2. Ἡ διαφήμισις ἐνεργεῖται μετὰ προηγουμένην ἔγγραφον ἄδειαν τοῦ κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον δημάρχου ἢ προέδρου κοινότητος καὶ καταβολὴν τοῦ ἀναλογούντος τέλους κατόπιν αἰτήσεως τοῦ διαφημιζομένου, ἐπεχούσης θῆσιν δηλώ- σεως καὶ περιεχούσης τὰ κύρια στοιχεῖα, ἐν οἷς καὶ τὸ ποσὸν τῆς δαπάνης.

3. Ἐπὶ συνεχιζομένων διαφημίσεων, τὸ τέλος καταβάλλε- ται α) ἀφ' ἅπαξ, δι' ὁλοκλήρου τὴν περίοδον διαφημίσεως, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δαπάνη προκαταβάλλεται ἐξ ὁλοκλήρου ὑπὸ τοῦ διαφημιζομένου β) τμηματικῶς, ἐφ' ὅσον ἡ σχετικὴ δαπάνη καταβάλλεται ὑπὸ τοῦ διαφημιζομένου κατὰ χρονικὰς περιόδους, ἐν πάσῃ, δὲ περιπτώσει πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν πε- ριόδων τούτων διαφημίσεως.

4. Τὸ τέλος θαρύνει τὸν διαφημιζόμενον, ὡς καὶ τὸν κατ' ἐντολὴν αὐτοῦ ἐνεργούντα τὴν διαφήμισιν, καθιστάμενον συν- ὑπόχρεον μετὰ τοῦ διαφημιζομένου.

5. Ἡ δαπάνη διαφημίσεως δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς δαπάνη τῆς διαφημιζομένης ἐπιχειρήσεως, προκειμένου προσδιορισμοῦ τῶν κερδῶν αὐτῆς, τῶν ὑπαγομένων εἰς φορολογίαν εἰσοδήμα- τος, ἐὰν δὲν ἀποδεικνύεται ἡ καταβολὴ τοῦ ἀναλογούντος τέ- λους διὰ τριποτύπου εἰσπράξεως τοῦ οἰκείου δήμου ἢ κοινό- τητος.

6. Ἀπαγορεύεται ἡ ἐνέργεια διαφημίσεως ἄνευ προηγου- μένης καταβολῆς τοῦ ἀναλογούντος τέλους.

Ἐν περιπτώσει παραβάσεως τῆς διατάξεως ταύτης ἐπι- βάλλεται εἰς ἑάρος τοῦ διοφημιζόντος καὶ διαφημιζομένου χρηματικὸν πρόστιμον ἴσον πρὸς τὸ ἀναλογεῖν εἰς τὴν διαφή- μισιν τέλος.

Τὸ πρόστιμον ἐπιβάλλεται δι' ἀποφάσεως τοῦ δημάρχου ἢ προέδρου κοινότητος, ὑποκειμένης εἰς τὰ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 72 τοῦ Β. Δ. τῆς 24—9) 20.10.1958, ὡς τοῦτο ἐτροποποιήθη διὰ τοῦ ἄρθρου 40 τοῦ Ν. Δ. 4260) 1962, προ- ἐλεπόμενα ἐνδίκῃ μέσῃ.

7. Ἐν τῇ ἐπιβολῇ τοῦ τέλους δὲν ἐφαρμόζεται ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ Ν. Δ. 2176) 52 «περὶ μέτρων προστασίας τῆς ἐπαρχιακῆς βιομηχανίας».

Ἄρθρον 6.

Τὸ ἄρθρον 17 τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10.1958 Β. Δ) τος ἀντι- καθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«1. Διαφήμισις φωτεινὴ ἢ διὰ πινακίδων ἢ δι' οἰωνδήποτε ἄλλων μέσων εἰς πλατείας, ὁδοὺς, πεζοδρόμια, ἄλση, σιδηρο-δρομικούς, ἀεροπορικούς καὶ λιμενικούς σταθμούς, ἠλεκτρι- κούς στύλους καὶ στύλους ἐν γένει ἐταίρειων κοινῆς ὠφε- λείας, τοποθετημένους δυνάμει συμβάσεως μετὰ τοῦ δημοσίου τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος, εἰς δημοσίους χώρους τῆς πό-

λεως, εις την εξωτερικην πλευραν των οχημάτων δημοσίας χρήσεως και εις κοινοχρήστους χώρους εν γένει, επιτρέπεται μόνον κατόπιν άδειας του άρμοδιού δημάρχου ή προέδρου κοινότητας.

Ο δήμαρχος ή ο πρόεδρος της κοινότητας οφείλει να άρνηθῇ την χορήγησιν άδειας διαφημίσεως του άνωτέρω είδους εις τους χώρους του προηγουμένου έδαφίου, εάν ή διαφήμησις είναι επικίνδυνος από απόψεως κατασκευής της διά την σωματικήν άκεραιότητα των πολιτών, ή παρεμποδίζει καθ' οιονδήποτε τρόπον την ελευθέραν χρήσιν του κοινοχρήστου χώρου ή την κυκλοφορίαν ή ζημιού από καλαισθητικής απόψεως την εν γένει εμφάνισιν της πόλεως, μετά σύμφωνον δέ γνώμην της άρμοδίας αστυνομικής αρχής, όταν ή διαφήμισις προσβάλῃ τὰ χρηστά ήθη.

2. Ο δήμος ή ή κοινότης δικαιούνται δι' αποφάσεως του συμβουλίου να προβαίνει εις την παρχώρησιν επ' ανταλλάγματι προς διαφημιστικήν εκμετάλλευσιν προνομιακώς ωρισμένων κοινοχρήστων χώρων ή άλλων τόπων ή μέσων, διαφημίσεως, περί των αι διατάξεις της προηγουμένης παραγράφου 1 του παρόντος άρθρου, διά πλειστηριασμού και διά χρονικόν διάστημα καθοριζόμενον υπό της σχετικής διακηρύξεως.

Εις τοιαύτην περίπτωσηιν ο ανάδοχος υποχρεούται και εις καταβολήν του κατά τὸν άρθρον 4 του παρόντος επιβαλλομένου τέλους διαφημίσεως».

*Άρθρον 7.

Τέλη καθαριότητος και σταθμεύσεως δημοσίας και ιδιωτικής χρήσεως αυτοκινήτων και οχημάτων εν γένει.

1. Το κατά τὰς διατάξεις του άρθρου 19 του από 24—9) 20.10.1958 Β. Δ. επιβαλλόμενον υπό των δήμων και κοινοτήτων τέλος χρήσεως δημοτικών και κοινοτικών οδών, πλατειών, διά την κυκλοφορίαν των πάσης κατηγορίας αυτοκινήτων και οχημάτων (λεωφορείων επιβατικών, φορτηγών τρικύκλων και δικύκλων κ.λ.π.) εν γένει ιδιωτικής χρήσεως, ως και το κατά τὰς διατάξεις του άρθρου 21, του αυτού ως άνω Β. Δ., τέλος καθαριότητος επί των αυτών αυτοκινήτων και οχημάτων, ανερχόμενα εν συνόλῳ εις το κατά τὰ κατωτέρω οριζόμενον ποσοστόν, συμβεβαιούνται και συνεισπράττονται μετά των δια του Ν. 2367)1953 «περί τίτλων κυριότητος, ταξινομήσεως άδειών κυκλοφορίας και φορολογίας αυτοκινήτων», ως ούτος ισχύει τροποποιηθείς, επιβαλλομένων υπέρ του Δημοσίου τελών κυκλοφορίας, και αποδίδονται εις τὸν δήμον ή την κοινότητα της κατοικίας του κατόχου του αυτοκινήτου. Τὰ αυτοκίνητα ταῦτα, δὲν επιτρέπεται να επιβαρύνωνται δι' οὐδενὸς ἑτέρου δημοτικού ή κοινοτικού τέλους.

2. Κατά την αὐτήν διαδικασίαν συμβεβαιούται και συνεισπράττεται τό, κατά τὰς διατάξεις του άρθρου 21 του ως άνω Β. Δ. τέλος καθαριότητος επί των αυτοκινήτων και εν γένει οχημάτων δημοσίας χρήσεως.

Τὰ κατά τ' άνωτέρω επιβαλλόμενα τέλη καθαριότητος και χρήσεως δημοτικών οδών, πλατειών, ορίζονται εις ποσοστόν 10ο) των υπέρ του δημοσίου επιβαλλομένων τελών κυκλοφορίας αυτοκινήτων.

3. Διά τὰ αστικά λεωφορεία, άτινα απαλλάσσονται της καταβολής τελών κυκλοφορίας προς τὸν Δήμόσιον, τὸ κατχλητέον εις τὸν δήμον ή κοινότητα τέλος, ορίζεται εις 5ο) επί του κατά τὰς διατάξεις του Α. Ν. 1498)1938 καταβαλλομένου εις τὸν δήμόσιον ειδικού φόρου.

4. Αι διατάξεις του Α. Ν. 170)1967 δὲν θίγονται εκ των διατάξεων του παρόντος άρθρου.

*Άρθρον 8.

Εισπραξις τελών καθαριότητος και φωτισμού υπό Δ.Ε.Η.

1. Η παρ. 1 του άρθρου 1 της υπ' αριθ. 54)1962 πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου, κυρωθείσης διά του άρθρου 101 του Ν. Δ. 4260)1962 «περί ρυθμίσεως θεμάτων άφορώντων εις την Γενικήν Διεύθυνσιν Διοικήσεως του Υπουργείου Έσωτερικών» αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Τὰ κατά τὰ άρθρα 21 και 22 του από 24—9) 20.10.1958 Β. Δ. ως τὸ τελευταίον τούτο συνεπληρώθη υπό του άρθρου 34 του Ν.Δ. 4260)62, τέλη: α) καθαριότητος και β) φωτισμού, τὰ υπολογιζόμενα επί των χρησιμοποιουμένων διά κατοικίας ακινήτων και ως καταστημάτων ή επιχειρήσεων πάσης φύσεως και επαγγελματικών εγκαταστάσεων εν γένει, εισπράττονται υπό της Δημοσίας Επιχειρήσεως Ηλεκτρισμού (Δ.Ε.Η.) μετά των λογαριασμών αντίτιμου καταναλωθείσης ηλεκτρικής ενεργείας, κατά τὰς ειδικωτέρας διατάξεις των παραγράφων 2 έως και 12 του άρθρου 1 της παρούσης».

2. Επιτρέπεται ν' εξααιρεθὺν του μέτρου της υποχρεωτικής συνεισπράξεως, δήμοι ή κοινότητες, εις ους συντρέχουν ειδικοί λόγοι, δι' ήτιολογημένης αποφάσεως του συμβουλίου αυτών, υποκειμένης εις την έγκρισιν του οικείου νομάρχου.

3. Το κατά την παράγραφον 8 της εν τῷ παρόντι άρθρου Πράξεως του Υπουργικού Συμβουλίου, καταβαλλόμενον εις την Δ.Ε.Η. ποσοστόν 7ο) ο επί των εισπραττομένων τελών προς κάλυψιν των εκ της συνεισπράξεως δαπανών της, μειούται εις δύο τοίς εκατόν (2ο)ο).

4. Αι διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 2 της ως άνω Π.Υ.Σ., καταργούνται.

5. Αι διατάξεις του Α.Ν. 507)1968 «περί των τελών καθαριότητος και φωτισμού εις τους Δήμους Αθηναίων και Πειραιώς» δὲν θίγονται εκ των διατάξεων του παρόντος άρθρου.

*Άρθρον 9.

Φόρος ζύθου.

Τὸ άρθρον 39 του από 24—9) 20.10.1958 Β. Δ., ως αντικατεστάθη διά του άρθρου 38 του Ν. Δ. 4260)1962, αντικαθίσταται ως εξής:

«1. Επιβάλλεται υπέρ των δήμων και κοινοτήτων φόρος τρία τοίς εκατόν (3ο)ο) επί της αξίας του εις τὸ έσωτερικόν πωλουμένου ζύθου, καταβαλλόμενος παρὰ των επιχειρήσεων παραγωγής ζύθου.

Ὡς φορολογητέα αξία θεωρείται ή αξία πωλήσεως του ζύθου υπό του εργοστασίου ζυθοποιίας.

Τὰ της επιπτώσεως του φόρου τούτου ρυθμίζονται δι' άγορανομικών διατάξεων εκδιδόμενων παρὰ του Υπουργού Έμπορίου.

2. Ο κατά την προηγουμένην παράγραφον φόρος, άναρχόμενος επί του κατά τὰς κειμένας διατάξεις εκδιδόμενου τιμολογίου, κατατίθεται υπό των υποχρέων εργοστασίων ζυθοποιίας, εις τὸν δήμόσιον ταμείον της περιφέρειας των.

Ο διευθυντής του άρμοδιού δημοσίου ταμείου, υποχρεούται όπως εις τὸ τέλος εκάστου μηνός, φέρῃ τὰ κατατεθέντα ποσά εις ειδικόν λογαριασμόν παρὰ τῷ Ταμείῳ Παρακαταθηκῶν και Δανείων «Φόρος ζύθου υπέρ δήμων και κοινοτήτων».

Η καταναμή του φόρου τούτου εις πάντας τους δήμους και κοινότητας, του Κράτους, ενεργείται υπό του Υπουργού των Έσωτερικών, ανά τρίμηνον, αναλόγως του πραγματικού πληθυσμού αυτών του εμφανιζομένου εις τους δημοσιευμένους επίσημους πίνακας των αποτελεσμάτων της τελευταίας εκάστοτε γενικής απογραφής.

3. Διά κοινής αποφάσεως των επί των Έσωτερικών και Οικονομικών Υπουργῶν, ρυθμίζονται αι λεπτομέρειαι εφαρμογής των διατάξεων του παρόντος άρθρου».

*Άρθρον 10.

Φόρος ακαλύπτων χώρων.

Τὸ άρθρον 38 του από 24—9) 20.10.1958 Β. Δ., αντικαθίσταται ως ακολούθως:

«1. Επιβάλλεται υπέρ των δήμων πληθυσμού άνω των 20.000 ως και των δήμων και κοινοτήτων περιφερειών της τέως Δ)σεως Πρωτεύουσας και του πρώην Δήμου Θεσσαλονίκης, ετήσιος φόρος επί των εντός του έγκατεμένου σχεδίου πόλεως ακαλύπτων χώρων, επ' όσον εκαστος τούτων αποτελεί άρτιον και οικοδομήσιμον οικόπεδον κατά τὰς ισχύουσας διατάξεις.

1) φόρος ούτος, βαρύνων τὸν κατὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους κύριον τοῦ ἀκινήτου, ἐν περιπτώσει δὲ ἐπικαρπίας ἢ νομῆς, τὸν ἐπικαρπωτὴν ἢ νομέα, ὀρίζεται εἰς ποσοστὸν 0,80 οὗ ἐπὶ τῆς κατὰ τὴν χρονολογίαν ταύτην ἀγοραίας ἀξίας τοῦ ἀκαλύπτου χώρου, ἐφ' ὅσον αὕτη ὑπερβαίνει τὰς 200.000 δραχμῶν.

2) Ακαλύπτοι χώροι, ἐφ' ὧν ὑπάρχουν οἰκοδομαὶ ἀξίας μείζονος τοῦ ἐνὸς πμπτου τῆς ἀξίας αὐτῶν, δὲν ὑπόκεινται εἰς φόρον. Εἰς τὸν ὑπολογισμὸν τῆς ἀξίας τῶν ἐπὶ τῶν ἀκαλύπτων χώρων οἰκοδομῶν προβαίνει ἡ Ἐπιτροπὴ τῆς παραγράφου 5.

3) Πρὸς ὑπολογισμὸν τοῦ κατὰ τὴν παράγραφον 1 φόρου, λαμβάνεται τὸ ὅλον τῶν εἰς τὸν αὐτὸν φορολογούμενον ἀνηκόντων καὶ ἐνὶς τοῦ αὐτοῦ δήμου ἢ κοινότητος κειμένων ἀκαλύπτων χώρων, συνεχόμενων ἢ μὴ.

Ἐν περιπτώσει συνιδιοκτησίας, τὸ ποσὸν τοῦ φόρου ὑπολογίζεται κατὰ τὸν λόγον τῆς μερίδος ἐκάστου.

4) Ὁ ιδιοκτήτης ἢ ἐπικαρπωτὴς ἢ νομέας τῶν κατὰ τὴν ἐννοίαν τῆς παραγράφου 1 χώρων, ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ κατὰ Ἰανουάριον ἐκάστου ἔτους, εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ κοινοτικὴν ἀρχήν, δήλωσιν τῶν ὑποκειμένων εἰς τὴν φορολογίαν χώρων, ἀναγράφων ἐν αὐτῇ τὴν θέσιν εἰς ἣν εὐρίσκεται τὸ οἰκοπέδον, τὴν ἔκτασιν, τὴν ἀγοραίαν ἀξίαν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀκριβὴ διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του.

Εἰς περίπτωσιν παραλείψεως ὑποβολῆς δηλώσεως, ἡ ἐπιτροπὴ προσδιορίζει τὴν ἀξίαν, κατόπιν αἰτήσεως τοῦ δημάρχου ἢ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος.

5) Ἡ κατὰ τὴν προηγούμενην παράγραφον δήλωσις διαβιβάζεται ὑπὸ τῆς δημοτικῆς ἢ κοινοτικῆς ἀρχῆς εἰς ἐπιτροπὴν ἀπαρτιζομένην α) ἐξ ἐνὸς ὑπαλλήλου ἀρμοδιότητος τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Διοικήσεως τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, ἔχοντος βαθμὸν τοῦλάχιστον εἰρηγητοῦ, β) ἐξ ἐνὸς ἐφισταμένου ὑπαλλήλου, ἔχοντος βαθμὸν τοῦλάχιστον εἰρηγητοῦ καὶ γ) ἐξ ἐνὸς δημοτικοῦ ἢ κοινοτικοῦ συμβούλου, ὀριζομένου μετὰ τοῦ ἀναπληρωτοῦ του, δι' ἀποφάσεως τοῦ οἰκείου συμβουλίου.

Χρέη γραμματέως ἐκτελεῖ δημοτικὸς ἢ κοινοτικὸς ὑπάλληλος.

Ἡ Ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν ἢ κατ' ἐξουσιοδότησιν αὐτοῦ, τοῦ Νομάρχου, δι' ἧς ὀρίζεται καὶ ὁ Πρόεδρος καὶ Γραμματεὺς, οἱ ἀναπληρωταὶ τῶν μελῶν καὶ τοῦ Γραμματέως καὶ ἡ τοπικὴ δικαιοδοσία αὐτῆς.

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκεται ἐν ἀπαρτίᾳ παρόντων ἀπάντων τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ τοῦ γραμματέως ἢ τῶν νομίμων ἀναπληρωτῶν των.

Εἰς τὰ μέλη τῆς ἐπιτροπῆς δὲν παρέχεται ἀποζημίωσις.

6) Ἡ Ἐπιτροπὴ, βάσει τῆς δηλώσεως τοῦ ὑποχρέου, τῶν ἰδίων τῆς πληροφοριῶν ἢ καὶ ἐτέρων τοιούτων ἐκ δημοσίων ἀρχῶν καὶ μετ' ἐπιτόπιον ἐξέτασιν, προβαίνει δι' ἡτιολογημένης ἐκθέσεώς της, ἣν διαβιβάζει εἰς τὸν δήμαρχον ἢ πρόεδρον τῆς κοινότητος, εἰς τὸν προσδιορισμὸν τῆς κατὰ τὴν παράγραφον 1 ἀξίας ἐκάστου χώρου.

Ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ἀπὸ τῆς λήψεως τῆς ὡς ἄνω ἐκθέσεως, ὁ δήμαρχος ἢ πρόεδρος τῆς κοινότητος προβαίνει εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ βεβαιωτικοῦ καταλόγου, οὗτινος ἀπόσπασμα κοινοποιεῖται ἐπὶ ἀποδείξει εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν ἐν αὐτῷ περιληφθέντων, ἐφαρμοζομένων τῶν διατάξεων τοῦ ἀρθροῦ 22 τοῦ Ν. Δ. 318)1969 «περὶ βεβαιώσεως καὶ εἰσπραξέως τῶν ἐσθῶν τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων».

7) Πᾶς φορολογούμενος, ἐγγράφει εἰς τὸν βεβαιωτικὸν κατάλογον, δικαιούται νὰ ἀσκήσῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Β. Δ. 166)1967 «περὶ τρόπου ἐπιλύσεως διαφορῶν καὶ ἀμφισβητήσεων ἐπὶ ἐν γένει φορολογικῶν τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων» προβλεπόμενα ἐνδίκῃ μέσα ἐνώπιον τῶν ἐπιτροπῶν ἐπιλύσεως φορολογικῶν διαφορῶν.

Αἱ Ἐπιτροπαὶ ἐπιλύσεως φορολογικῶν διαφορῶν εἰσὶν ἀρμόδιαι καὶ διὰ τὴν ἐπίλυσιν διαφορᾶς μεταξὺ δήμου ἢ κοινότητος καὶ φορολογουμένου ἢ ἐνοικιαστοῦ καὶ φορολογουμένου, ἀφορώσας τὸν προσδιορισμὸν τῆς ἀγοραίας ἀξίας τοῦ ἀκαλύπτου χώρου.

8. Δὲν ὑπόκεινται εἰς τὸν παρόντα φόρον οἱ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος χώροι:

α) Οἱ χρησιμοποιούμενοι ὡς ἐργοστάσιαι, σιδηροδρομικαὶ ἢ τροχιοδρομικαὶ ἐγκαταστάσεις, σταθμοὶ αὐτοκινήτων, κινηματοθέατρα καὶ γῆπεδα ἀνεγνωρισμένων ἀθλητικῶν σωματείων καὶ ἐκπα δευτηρίων.

β) Οἱ ἀποτελοῦντες συστηματικὰς γεωργικὰς, πτηνοτροφικὰς ἢ μελισσοκομικὰς ἐκμεταλλεύσεις, ἐφ' ὅσον ἀσχοῦνται ὑπὸ τῶν ἰδιοκτητῶν, ὄντων κατὰ κύριον ἐπάγγελμα γεωργῶν ἢ πτηνοτρόφων ἢ μελισσοκόμων καὶ ἐφ' ὅσον χρόνον παραμένουν ὡς τοιαῦται.

Τὸ συστηματικὸν τοιούτων ἐκμεταλλεύσεων βεβαιοῦται ὑπὸ τῆς ἀρμοδίας Γεωργικῆς Ὑπηρεσίας.

γ) Οἱ καταλαμβανόμενοι ὑπὸ διατηρητέων ἱστορικῶν ἢ ἀρχαιολογικῶν μνημείων.

δ) Οἱ ὑποκείμενοι εἰς νομίμους περιορισμούς, πλὴν τοῦ ἐνοικιστάσιου, συνεπεία τῶν ὁποίων δὲν ἐπιτρέπεται ἡ παρακωλύεται ἡ ἀνοικοδόμησις των.

ε) Οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν Α.Ο.Ε. Κατοικίας.

9. Πλὴν τῶν ἐν τῇ προηγούμενῃ παραγράφῳ 8 ὡς καὶ τῶν ἐν ἀρθρῳ 82 τοῦ ἀπὸ 24—9)20.10.58 Β. Δ. περιοριστικῶς ἀναφερομένων, οὐδεὶς ἀπαλλάσσεται τοῦ φόρου τοῦ παρόντος ἀρθροῦ, μὴ ἐφαρμοζομένης οἰασδήποτε γενικῆς ἢ ἐιδικῆς διατάξεως θεσπιζούσης φορολογικὰς ἀπαλλαγῆς, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς τοιαύτης τοῦ ἀρθροῦ 17 τοῦ Ν. Δ)τος 3432) 1955 καὶ τῶν συναφῶν μεταγενεστέρων διατάξεων περὶ Ο.Δ. Ε.Π. νομοθεσίας.

10. Τὸ προῖον τοῦ φόρου τοῦ παρόντος ἀρθροῦ διατίθεται ἀποκλειστικῶς δι' ἔργα καὶ ἀπαλλοτριώσεις πρὸς ἐφαρμογὴν ἐγκεκριμένων σχεδίων πόλεων.

11. Πωληταὶ οἰκοπέδων κειμένων ἐντὸς ἐγκεκριμένου σχεδίου πόλεως ὑποχρεοῦνται νὰ προσκομίσουν εἰς τὸν συμβολαιογράφον βεβαιώσιν φορολογικῆς ἐνημερότητος τοῦ δήμου ἢ τῆς κοινότητος, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν κεῖται τὸ οἰκοπέδον, ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ ἡ πλήρης ἐξόφλησις τῶν τυγῶν ὀφειλῶν τοῦ πωλητοῦ πρὸς τὸν δῆμον ἢ τὴν κοινότητα, διὰ φόρον ἀκαλύπτων χώρων ἢ ἡ νόμιμος ἀπαλλαγή του.

Ἄρθρον 11.

Εἰσφορά λόγῳ ἐπεκτάσεως σχεδίου πόλεως.

Τὸ ἀρθρὸν 53 τοῦ ἀπὸ 24—9)20.10.58 Β. Δ., ὡς ἐτροποποιήθη καὶ συνεπληρώθη διὰ τοῦ ἀρθροῦ 39 τοῦ Ν. Δ. 4260) 1962, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«1. Ἐν περιπτώσει ἐπεκτάσεως τοῦ σχεδίου πόλεως δήμου ἢ κοινότητος ἢ αὐτοτελοῦς οἰκισμού αὐτῶν, ἀσχέτως τῆς μεταξὺ τούτων (σχεδίων) παρεμβολῆς χώρου ἐκτὸς σχεδίου, οἱ ἰδιοκτῆται ἢ νομίμοι οἰκοπέδων, ἅτινα περιλαμβάνονται εἰς τὸ νέον σχέδιον, ὑποχρεοῦνται εἰς καταβολὴν εἰσφοράς ἐπὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ ὑπαγωγῆς των εἰς τὸ σχέδιον πόλεως Β. Δ., ὡς κάτωθι:

α) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων μέχρι 50.000 δραχμῶν, δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς εἰσφορὰν.

β) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων πλέον τῶν 50.000 καὶ μέχρι 100.000 δραχμῶν, ὑποχρεοῦνται εἰς εἰσφορὰν δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν (15οο) διὰ τὸ πλέον τῶν 50.000 δραχμῶν ποσόν.

γ) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων πλέον τῶν 100.000 δραχμῶν, εἰκοσι πέντε τοῖς ἑκατὸν (25οο) σὺν τῇ ποσῇ τοῦ προηγούμενου κλιμακίου.

Δι' ιδιοκτητῆς ἔχοντας πλείονα οἰκόπεδα ἢ ἀπαλλαγὴ ἰσχύει ἐφ' ἀπαξ καὶ δι' ἐν οἰκόπεδον. Πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς εἰσφορᾶς λαμβάνεται τὸ σύνολον τῶν εἰς τὸν αὐτὸν φορολογούμενον ἀνηκόντων καὶ ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ δήμου ἢ κοινότητος καί-μένων οἰκοπέδων συνεχόμενων ἢ μὴ.

Ἐν περιπτώσει συνιδιοκτησίας, τὸ ποσὸν τοῦ φόρου ὑπολογίζεται κατὰ λόγον τῆς μερίδος ἐκάστου.

2. Προκειμένου περὶ χώρων ἀνηκόντων εἰς βιομηχανίας ἢ ἐπιστεχνίας καὶ χρησιμοποιουμένων διὰ τὴν λειτουργίαν ἐπ' αὐτῶν ἐργοστασίων, ἐκτάσεως μεζίνος τῶν 1.000 μ², ἢ κατὰ τὴν παράγραφον 1 τοῦ παρόντος ἄρθρου εἰσφορά ὁρίζεται ὡς κατωθί:

α) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων ἀπὸ 50.001 μέχρι 1.000.000 δραχμῶν ποσοστὸν δέκα πέντε τοῖς ἑκατὸν (15ο)ο.

β) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων ἀπὸ 1.000.001 μέχρι 5.000.000 δραχμῶν, ποσοστὸν δέκα τοῖς ἑκατὸν (10ο)ο σὺν τῷ ποσῷ τοῦ προηγούμενου κλιμακίου.

γ) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων 5.000.001 μέχρι 10.000.000 δραχμῶν, ποσοστὸν ὀκτὼ τοῖς ἑκατὸν (8ο)ο σὺν τοῖς ποσοῖς τῶν προηγούμενων κλιμακίων.

δ) Ἐπὶ ἀξίας οἰκοπέδων πλεόν τῶν 10.000.000 δραχμῶν, πέντε τοῖς ἑκατὸν (5ο)ο σὺν τοῖς ποσοῖς τῶν προηγούμενων κλιμακίων.

3. Ἡ ἀξία τοῦ οἰκοπέδου καθορίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 4—7 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος. Εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ οἰκοπέδου δὲν συνυπολογίζεται ἡ ἀξία τῶν ἐπ' αὐτοῦ κτισμάτων.

4. Ἡ εἰσφορά καταβάλλεται εἰς δέκα ἴσας ἐτησίας δόσεις, τῆς πρώτης καταβαλλομένης τὴν 1ην τοῦ μεθεπομένου ἀπὸ τῆς βεβαίωσης μηνός.

Ἐφ' ὅσον ὅμως ἔχει ἤδη ἀνεγερθῇ οἰκοδομὴ ἢ εἰσφορά καταβάλλεται εἰς ἑξ ἴσας ἐτησίας δόσεις.

Προκειμένου περὶ οἰκοπέδου ἐμβαδοῦ μεγαλυτέρου τῶν πεντακοσίων (500) τετραγωνικῶν μέτρων ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν οἰκοδομαὶ ἀξίας ἄνω 100.000 δραχμῶν, δυναμένου νὰ κατατιμηθῇ εἰς πλείονα ἄρτια καὶ οἰκοδομήσιμα οἰκόπεδα, ἢ εἰσφορά καταβάλλεται, διὰ μὲν τὸ ἄρτιον καὶ οἰκοδομήσιμον οἰκόπεδον, ἐφ' οὗ ἔχει ἀνεγερθῇ ἢ οἰκοδομὴ εἰς (6) ἑξ ἴσας ἐτησίας δόσεις, διὰ δὲ τὴν ὑπόλοιπον οἰκοπεδικὴν ἑκτασιν εἰς δέκα (10) ἴσας ἐτησίας δόσεις.

Ἐν περιπτώσει μεταβιβάσεως καθίσταται ἀπαιτητὴ ὁλόκληρος ἢ εἰσφορά βαρύνουσα τὸν κατὰ τὸν χρόνον τῆς δημοσιεύσεως τοῦ περὶ ὑπαγωγῆς εἰς τὸ σχέδιον Β. Δ. ιδιοκτητὴν ἢ νομέα τοῦ οἰκοπέδου καὶ καταβάλλεται πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ οἰκείου συμβολαίου, ἄλλως τοῦτο θεωρεῖται ἄκυρον, ἐλεγχόμενον τοῦ συντάξαντος τοῦτο συμβολαιογράφου.

5. Εἰς περίπτωσιν ὑπαγωγῆς εἰς τὸ σχέδιον πόλεως ἐκτάσεως ἀνηκούσης εἰς οἰκοδομικὸν συνεταρισμὸν ἢ εἰσφορά δὲν βαρύνει τὸν συνεταρισμὸν, ἀλλὰ ἕκαστον μέλος αὐτοῦ, εἰς μέρος τοῦ ὁποίου βεβαιούται, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀξίας τῆς ἀνηκούσης εἰς αὐτὸ οἰκοπεδικῆς ἐκτάσεως.

6. Δι' ἀκίνητα μὴ οἰκοδομήσιμα, δυνάμενα ὅμως νὰ καταστῶσι τοιαῦτα διὰ τακτοποιήσεως ἢ προσκυρώσεως, ἢ υποχρέωσις καταβολῆς τῆς εἰσφορᾶς ἄρχεται μετὰ τὴν συντέλειαν τῆς τοιαύτης τακτοποιήσεως ἢ προσκυρώσεως, διὰ καταβολῆς τῆς νομίμου ἀποζημιώσεως καὶ μεταγραφῆς εἰς τὰ οἰκεία βιβλία μεταγραφῶν τῆς σχετικῆς πράξεως, τῆς εἰσφορᾶς πάντως ὑπολογιζομένης βάσει τῆς πρὸ τῆς τακτοποιήσεως ἢ προσκυρώσεως τοῦ ἀκινήτου ἀξίας αὐτοῦ.

7. Τὰ ἐκ τοῦ παρόντος ἄρθρου ἔσοδα διατίθενται δι' ἔργα καὶ ἀπαλλοτριώσεις ὑπὲρ τοῦ εἰσπραχόμενου εἰς τὸ σχέδιον χώρου.

8. Τῆς εἰσφορᾶς ἐξαιρούνται παλαιοὶ συγκαταστημένοι συνεισμετοχῆς εἰς πόλεις ἢ κωμοπόλεις, ὧν τὸ σχέδιον δὲν ὠλοκλή-

ρώθῃ εἰσέτι, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἤθελε διαπιστωθῇ ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τοῦ δημάρχου ἢ προέδρου κοινότητος, τοῦ οἰκείου διευθυντοῦ Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ οἰκονομικοῦ ἐφόρου.

Ἡ διάταξις τῆς παρούσης παραγράφου δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς δήμους καὶ κοινότητας τῆς τέως διοικήσεως πρωτεύουσας καὶ τοῦ τέως Δήμου Θεσσαλονίκης.

9. Τῆς εἰσφορᾶς τοῦ παρόντος ἄρθρου ἀπαλλάσσεται τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον.

10. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 73 τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10.58 Β. Δ., ἔχουν ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῆς ὑπὸ αὐτὸ παρόντος ἄρθρου προβλεπομένης εἰσφορᾶς.

Ἄρθρον 12.

1. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 54 παραγράφου 1, περιπτώσεως γ' τοῦ ἀπὸ 24—9) 20.10.58 Β. Δ., δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν, προκειμένου περὶ κτηθείσης ὑπεραξίας ἀκινήτων συνεπέα τῆς διὰ τοῦ Α. Ν. 395) 1968 «περὶ τοῦ ὕψους τῶν οἰκοδομῶν καὶ τοῦ συστήματος τῆς ἐλευθέρως δομήσεως», αὐξήσεως τῆς ἐπιτρεπομένης ἐκμεταλλεύσεως αὐτῶν.

2. Ἡ παράγραφος 4 τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου καὶ Β. Δ. ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολούθως:

«2. Ὁ προσδιορισμὸς τῆς ἀξίας ἣν κτάται τὸ ἀκίνητον ὁρίζεται κατὰ τὰς διατάξεις τῶν παραγράφων 4—7 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος» (ἄρθρ. 38 Β. Δ. τῆς 24—9) 20.10.1958).

Ἄρθρον 13.

1. Ἡ βεβαίωσις φόρου ἀκαλύπτων χώρων ὡς καὶ εἰσφορῶν λόγῳ ἐπεκτάσεως ἢ τροποποιήσεως τοῦ σχεδίου πόλεως, διὰ τὰ προηγούμενα τοῦ 1971 ἔτη, ἐνεργεῖται συμφώνως πρὸς τὰς προϊσχυούσας διατάξεις. Διὰ τὸν προσδιορισμὸν ὅμως τῆς ἀγοραίας ἀξίας τῶν υποκειμένων, εἰς τὸν ὡς ἄνω φόρον καὶ εἰσφορὰν ἀκινήτων ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἔτους 1971, ἔχουν ἐφαρμογὴν αἱ διατάξεις τῶν παραγράφων 4—7 τοῦ ἄρθρου 10 τοῦ παρόντος Ν. Δ., ἀνεξαρτήτως τοῦ ἔτους εἰς ὃ ἀνάγεται ὁ πρὸς βεβαίωσιν φόρος ἢ εἰσφορά.

2. Ἡ παράγραφος 1 τοῦ ἄρθρου 36 τοῦ Ν. Δ. 4260) 1962, καταργεῖται.

Ἄρθρον 14.

Φορολογικαὶ ἀπαλλαγαὶ δήμων, κοινότητων.

Οἱ δήμοι καὶ αἱ κοινότητες τοῦ Κράτους, οἱ σύνδεσμοι τούτων ὡς καὶ ἡ Ἐνωσις Δήμων καὶ Κοινοτήτων τῆς Ἑλλάδος, ἀπαλλάσσονται παντὸς δημοσίου, δημοτικοῦ, κοινοτικοῦ ἢ λιμενικοῦ φόρου, ἀμέσου ἢ ἐμμέσου, δασμοῦ, τέλους, χαρτοσήμου, δικαστικοῦ ἐνσήμου καὶ εἰσφορᾶς τῶν ὑπὲρ τῶν μετοχικῶν ταμείων πολιτικῶν ὑπαλλήλων, Στρατοῦ, Β. Ναυτικοῦ καὶ Β. Ἀεροπορίας καὶ τοῦ Ταμείου Νομικῶν, κρατῆσεων, παντὸς τέλους ταχυδρομικοῦ, ὡς καὶ δικαστικοῦ εἰς πᾶσαν δίκην τῶν καὶ ἀπολαύουν ἀνεξαιρέτως ἀπασῶν τῶν παρεχομένων εἰς τὸ Δημόσιον ἀτελειῶν καὶ προνομίων δικαστικῶν, διοικητικῶν καὶ δικονομικῶν, τῶν ἰσχυουσῶν ἀτελειῶν ἢ ἀπαλλαγῶν διὰ προγενεστέρων διατάξεων μὴ θιγομένων.

Δὲν ἀπαλλάσσονται τοῦ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου εἰσαγωγικοῦ δασμοῦ τὰ ὑπὸ τῶν ὡς ἄνω ὀργανισμῶν εἰσαγόμενα ἐπιβατικά αὐτοκίνητα, καύσιμα καὶ λιπαντικά.

Ἄρθρον 15.

Ἡ ἀληθὴς ἐννοια τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Α. Ν. 236) 1967 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως διατάξεων τινῶν περὶ φόρων καταναλώσεως, τελῶν κυκλοφορίας αὐτοκινήτων, μοτοποδηλάτων κ.λ.π.» εἶναι ὅτι ἡ υποχρέωσις καταβολῆς τῶν ὑπὲρ δήμων καὶ κοινοτήτων τελῶν καθαρῶν καὶ σταθμεύσεως τῶν αὐτοκινήτων ἰδιωτικῆς χρήσεως, τῶν δημοσιογράφων μελῶν τῆς Ἐνώσεως Συντακτῶν Ἡμερησίων Ἐφημερίδων Ἀθηνῶν, τῶν συνεισπραττομένων μετὰ τῶν τελῶν κυκλοφορίας τοῦ Δημοσίου, γεννᾶται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1968, ἀφ' ἧς θεωρεῖται καταργηθεῖσα καὶ ἡ διὰ τοῦ

άρθρου 17 του Ν.Δ. 4444)1964 καθιερωθείσα ἀπαιτασιολογία ἐκ τῶν τελῶν κυκλοφορίας τοῦ Δημοσίου τῶν ἀνωτέρω αὐτοκινήτων.

Τυχόν βεβαιωθέντα τέλη, περὶ ὧν ἡ παρούσα παράγραφος, τῶν ἐτῶν 1966 καὶ 1967, διαγράφονται.

Ἄρθρον 16.

Παραχώρησις ἐσόδων ἐκ τοῦ κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ.

1. Ἐκ τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους διατίθεται ἐτησίως πρὸς τακτικὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων τοῦ Κράτους ποσὸν τουλάχιστον δραχμῶν διακοσίων πεντήκοντα ἑκατομμυρίων (250.000.000) πέραν τοῦ ὑπὸ τῶν διατάξεων τοῦ ἁρθρου 37 παρ. 1 τοῦ Ν. Δ. 4260)1962 προβλεπομένου. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἀποδίδεται κατὰ δωδεκαμηνία τὴν 1ην ἐκάστου μηνός, κατατιθέμενον εἰς εἰδικὸν παρὰ τῷ Ταμείῳ Παρακαταθηκῶν καὶ Δανείων λογαριασμὸν ὑπὸ τὸν τίτλον «Τακτικὴ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων τοῦ Κράτους ἐκ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ».

2. Ἡ ἰσχὺς τῆς προηγουμένης παραγράφου ἀρχεῖται ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1967, περιοριζομένου εἰδικῶς διὰ τὸ ἔτος 1967, τοῦ ποσοῦ τῆς ἐν λόγω συμπληρωματικῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως εἰς δραχμὰς διακοσίου ἑκατομμυρίου ἑκατὸν χιλιάδας (200.100.000), εἰς δὲ συμφιζοῦνται αἱ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο χορηγηθεῖσαι εἰς δήμους καὶ κοινότητες ἰσόποσοι ἐν συνόλῳ προκαταβολαί.

3. Διὰ Βασ. Διατάγματος, ἐκδιδομένου τῇ προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ δυναμένου νὰ μεταρρυθμισθῇ ἐν ἁπλῇ ἐντὸς ἔτους ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἐφαρμογῆς τούτου, καθορισθῇ ὁ τρόπος κατανομῆς τῶν ἐσόδων τοῦ παρόντος ἁρθρου, ὡς καὶ τῶν ἐσόδων τοῦ ἁρθρου 37 τοῦ Ν. Δ. 4260)1962, εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς κοινότητας ὡς καὶ πᾶσα ἀναγκαία πρὸς τοῦτο λεπτομέρεια. Μέχρις ἐκδόσεως τοῦ ὡς ἄνω Β. Δ. αἱ κατανομαὶ τῶν ἐν λόγω ἐσόδων ἐξακολουθοῦν ἐνεργούμεναι κατὰ τὴν μέχρι τοῦδε ἰσχύουσαν διαδικασίαν.

Ἄρθρον 17.

Αὐξήσις παραχωρουμένου ποσοστοῦ
ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως δημοσίων δασῶν.

Τὸ ὑπὸ τοῦ Κράτους ἐκχωρούμενον εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς κοινότητας ποσοστὸν ἐκ τῆς ἐκμεταλλεύσεως δημοσίων δασῶν, περὶ οὗ ἡ διάταξις τῆς παραγράφου 5 τοῦ ἁρθρου 37 τοῦ Ν. Δ. 4260)1962, αὐξάνεται ἀπὸ τρία εἰς πέντε τοις ἑκατὸν (5 ο ο).

Ἄρθρον 18.

1. Ἡ ὑπὸ τοῦ ἐδαφίου α' τῆς παραγράφου 2, τοῦ ἁρθρου 83, τοῦ ἀπὸ 24.9)20.10.1958 Β.Δ. (ἐδάφιον α' τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἁρθρου 67 τοῦ Ν.Δ. 3033)1954) ὀριζομένη κρᾶτῃσι ἐπὶ τῶν ἐτησίων ἐσόδων τῶν δήμων καὶ κοινοτήτων ἐκ φόρων, τελῶν, δικαίωματων καὶ εἰσφορῶν, παραταθείσα δυνάμει τοῦ ἁρθρου 12 τοῦ Ν. 4450)1964 «περὶ ἐξουσίας ἐξόδου Νομαρχῶν καὶ ἄλλων τινῶν διατάξεων» μέχρι τέλους τοῦ οἰκονομικοῦ ἔτους 1970, παρατείνεται μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1975.

2. Ἡ τελευταία περίοδος τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἁρθρου 26 τοῦ Α. Ν. 344)1969 «περὶ διατάξεων τινῶν ἀφορῶν εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως» ἀντικαθίσταται, ἀφ' ἧς ἰσχύσεν, ὡς ἀκολουθοῦς :

«Ἡ διάταξις τοῦ ἁρθρου 67, παρὰ γ' 2 ἐδαφ. γ' τοῦ Ν. Δ. 3033)1954, καταργεῖται».

Ἄρθρον 19.

Εἰς τὸ ἄρθρον 19 τοῦ ἀπὸ 24—9)20.10.1958 Β. Δ. ὡς τοῦτο συμπληρώθη διὰ τοῦ ἁρθρου 33 τοῦ Ν. Δ. 4260)1962, προστίθεται παράγραφος 7 ἔχουσα οὕτω :

«7. Τὰ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἁρθρου τέλη ἢ δικαιώματα ἐπὶ τῶν ποιουμένων χρήσιν δημοτικῶν ἢ κοινοτικῶν κτημάτων ἢ ἔργων, ἐπιβάλλονται καὶ βεβαιού-

νται καὶ ὁσάκις ἐκ τῆς αὐθαριέτου καταλήψεως τῶν ἐν λόγω κτημάτων ἢ ἔργων, παρακωλύεται ἢ ἀποκλείεται ἡ κοινὴ χρήσις αὐτῶν».

Ἄρθρον 20.

Ἡ παρ. 1 τοῦ ἁρθρου 1 τοῦ Α. Ν. 344)1968, ἀντικαθίσταται ὡς ἀκολουθοῦς :

«1. Ἡ ἐξέφλησις τῶν χορηγηθεισῶν εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς κοινότητας προκαταβολῶν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου, ἐναντι τῶν ἀποδιδομένων αὐτοῖς ἐσόδων ἐκ τοῦ Κρατικοῦ προϋπολογισμοῦ (ἄρθρον 37 Ν. Δ. 4260)1962), ἐνεργηθήσεται τμηματικῶς, ἐντὸς δεκαετίας, ἀρχομένης τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1970».

Ἄρθρον 21.

1. Ἡ ὑπὸ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 72 τοῦ ἀπὸ 24—9)20.10.58 Β.Δ. καὶ 7 τοῦ Ν.Δ. 4548)66 «περὶ ἐνιαίου μισθολογίου τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων κ.λ.π.» προβλεπομένη ἀποζημίωσις περιορίζεται εἰς τὸ ποσὸν τῶν παραβόλων τῶν προβλεπομένων διὰ τῶν διατάξεων τῶν ἁρθρῶν 2 παρ. 4 ἐκ δρχ. 20 καὶ 5 παρ. 3 περίπτ. 6' ἐκ δραχμ. 30' τοῦ ὑπ' ἀριθ. 166)1967 Β. Δ.

2. Ἡ ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ἀποζημίωσις, εἰς τὸν Πρόεδρον, μέλη καὶ γραμματέα τῆς ἐπιτροπῆς κατανέμεται διὰ πράξεως τοῦ Δημάρχου ἢ Προέδρου τῆς Κοινότητος.

3. Τὸ ὕψος τῶν, ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ, παραβόλων, προσδιορίζεται ἐκάστοτε δι' ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ἑσωτερικῶν.

Ἄρθρον 22.

Ἐπιτρέπεται ἵνα διὰ Β. Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν, κωδικοποιηθῶν εἰς ἐνιαῖον κείμενον νόμον αἱ διατάξεις τοῦ ἀπὸ 24—9)20.10.58 Β. Διατάγματος, ὡς ἐτροποποιήθησαν ἤδη καὶ συνεπληρώθησαν καὶ ὡς τροποποιούνται καὶ συμπληροῦνται διὰ τοῦ παρόντος, μεταβαλλομένης ἐν ἀνάγκῃ τῆς σειρᾶς τῶν κεφαλαίων, ἁρθρῶν, παραγράφων καὶ ἐδαφίων καὶ ἀπαλειφόμενων τῶν ρητῶς ἢ σιωπηρῶς καταργηθεισῶν διατάξεων, ἐπιτροπομένων ἅμα καὶ τυπικῶν διορθώσεων καὶ προσαρμογῶν εἰς τὴν φραστικὴν διατύπωσιν ἀνευ ἀλλοιώσεως τῆς ἐννοίας τοῦ κειμένου.

Ἄρθρον 23.

Πᾶσα διάταξις, γενικὴ ἢ εἰδική, ἀντικειμένη ἢ ἄλλως ρυθμιζούσα τὰ διὰ τοῦ παρόντος διεπόμενα θέματα, καταργεῖται ἀπὸ τῆς ἰσχύος τοῦ παρόντος.

Ἄρθρον 24.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου 1971 πλὴν τῶν περιπτώσεων, δι' ἃς ἄλλως ὀρίζεται ἐν αὐτῷ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1970

Ἐν Ὄνῳμαυ τοῦ Βασιλέως

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΩΓΤΑΚΗΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΣΤΥΛ. ΠΑΤΤΑΚΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΝΙΚ. ΜΑΚΑΡΕΖΟΣ, ΑΓΓΕΛ. ΤΣΟΤΚΑΛΑΣ, ΑΔΑΜ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΛΟΥΚ. ΠΑΤΡΑΣ, ΝΙΚ. ΕΦΕΣΙΟΣ, ΝΙΚΗΤ. ΣΙΩΡΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΒΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΠΥΤ. ΖΑΠΠΑΣ, ΙΩΑΝ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΥ, ΕΜΜΑΝ. ΦΘΕΝΑΚΗΣ, ΙΩΑΝ. ΧΟΛΕΒΑΣ, ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΚΤΙΡΑΙΟΣ, ΠΑΤΑ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΠΑΝΑΓ. ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΣ, ΓΕΩΡΓ. ΒΑΛΛΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1970

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΝ ΔΙΑΤΑΓΜΑ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 704

(2)

Περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου Νομοθεσίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Προτάσει τοῦ Ἡμετέρου Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἀπεφασίσταμεν καὶ διατάσσομεν:

Ἄρθρον 1.

1. Οἱ κληρονόμοι τῶν ἀποθνήσκόντων δικαιούχων περιπτέρων, (κυλικίων, καφενείων καὶ κουρείων) ὡς καὶ οἱ ἐξ οἰκισθέντες σχέσεις ἀσκούντες τὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐντὸς προθεσμίας ἐνὸς μηνὸς ἀναγγείλουν τὸν θάνατον, εἰς τὰς διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου ἀρμοδίας ἀρχάς.

2. Οἱ παραβάται τῆς ἐν τῇ προηγουμένη παραγράφῳ ὑποχρέωσης τιμωροῦνται διὰ ποινῆς φυλακίσεως τοῦλάχιστον ἐνὸς μηνὸς καὶ μέχρις ἐνὸς ἔτους.

3. Μετὰ παρέλευσιν μηνὸς ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ δικαιούχου τοῦ περιπτέρου (κυλικίου — καφενείου ἢ κουρείου) καὶ μέχρι τῆς καταργήσεως ἢ περαιτέρω διαθέσεως αὐτῶν τὰ ἐπὶ τῆς ἀδείας δικαιώματα τοῦ ἀποθιψάντος περιέρχονται εἰς τὸ Ταμεῖον Ἀρωγῆς Ἀναπήρων καὶ Θυμάτων Πολέμου.

Ἄρθρον 2.

1. Καταργεῖται τὸ ἄρθρον 8 τοῦ Ν. 4471)65 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τῆς περὶ προστασίας τῶν Ἀναπήρων Πολέμου καὶ Εἰρηνικῆς περιόδου Στρατιωτικῶν Νομοθεσίας».

2. Ὁμοίως καταργεῖται ὁ Νόμος 3183)55 «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἄρθρου 19 τοῦ Α. Ν. 1324)49, «περὶ προστασίας καὶ ἀποκαταστάσεως τῶν Ἀναπήρων Ὀπλιτῶν καὶ Θυμάτων Πολέμου».

Ἄρθρον 3.

Ἡ παράγραφος 2 τοῦ ἄρθρου 2 τοῦ Ν. Δ. 504)70 «περὶ διατάξεων τινῶν ἀφωρισμῶν εἰς τὴν προστασίαν καὶ ἀποκα-

τάστασιν Ἀναπήρων Πολέμου Ὀπλιτῶν καὶ Θυμάτων Πολέμου», ἀντικαθίσταται ὡς ἑξῆς:

«2. Οἱ, συνεπεὶα ἐφαρμογῆς τῆς προηγουμένης παραγράφου στερούμενοι τῶν εὐεργετημάτων αὐτῶν ἀποκαθίστανται μερίμνη τῆς Ὑπηρεσίας δι' ἑτέρων τοιούτων ἀναλόγως πρὸς τὰς προσωπικὰς καὶ οἰκογενειακὰς ἀνάγκας αὐτῶν, κατὰ παρέκκλισιν τῶν διατάξεων τῶν ἄρθρων 9 παρ. 5 καὶ 19 παρ. 2 τοῦ Α. Ν. 1324)49».

Ἄρθρον 4.

Ἡ ἰσχὺς τοῦ παρόντος, πλην τῆς διατάξεως τῆς παραγράφου 2 τοῦ ἄρθρου 1, ἀρχεῖται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1969.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1970

Ἐν Ὄνόματι τοῦ Βασιλέως

Ο ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΥΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΩΓΤΑΚΗΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Ο ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΣΤΥΛ. ΠΑΤΤΑΚΟΣ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΝΙΚ. ΜΑΚΑΡΕΖΟΣ, ΑΓΓΕΛ. ΤΣΟΤΚΑΛΑΣ, ΑΔΑΜ. ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΣ, ΛΟΤΚ. ΠΑΤΡΑΣ, ΝΙΚ. ΕΦΕΣΙΟΣ, ΝΙΚΗΤ. ΣΙΩΡΗΣ, ΓΕΩΡΓ. ΔΟΥΒΑΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΣΠΗΤ. ΖΑΠΠΑΣ, ΙΩΑΝ. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ, ΕΜΜΑΝ. ΦΘΕΝΑΚΗΣ, ΙΩΑΝ. ΧΟΛΕΒΑΣ, ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΚΤΙΠΡΑΙΟΣ, ΠΑΤΑ. ΜΑΝΩΛΟΠΟΥΛΟΣ, ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΠΑΝΑΓ. ΤΖΕΒΕΛΕΚΟΣ, ΓΕΩΡΓ. ΒΑΛΛΗΣ.

Ἐθεωρήθη καὶ ἐτέθη ἡ μεγάλη τοῦ Κράτους σφραγίς.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 12 Ὀκτωβρίου 1970

Ο ΕΠΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ